

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 242.576 van 9 oktober 2018
in de zaak A. 224.362/X-17.137.**

In zake : de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIE LIMBURG

tegen :

de STAD DILSEN-STOKKEM
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Flamey
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Jan Van Rijswijcklaan 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 januari 2018, strekt tot de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van “het besluit van 9 oktober 2017 van de gemeenteraad van Dilsen-Stokkem houdende de definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Vrietselbeek Lanklaar’, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 5 december 2017”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroot heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring, op grond van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, en over de vordering tot schorsing.

De verwerende partij heeft een verzoek op grond van artikel 14ter van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari

1973, ingediend en de verzoekende partij heeft haar schriftelijke opmerkingen hierover ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 september 2018.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Afdelingschef Tom Roosen, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Glenn Declercq, die *loco* advocaat Peter Flamey verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 12 juni 2017 stelt de gemeenteraad van de gemeente Dilsen-Stokkem het ontwerp van gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Vrietselbeek Lanklaar’ voorlopig vast.

De gemeenteraad gaat op 9 oktober 2017 over tot de definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Vrietselbeek Lanklaar’ (hierna: het gemeentelijk RUP).

De deputatie van de provincieraad van de provincie Limburg beslist op 22 november 2017 om de uitvoering van de gemeenteraadsbeslissing van 9 oktober 2017 “conform artikel 2.2.16 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening” te schorsen om reden dat het gemeentelijk RUP onverenigbaar is met de principes uit het ruimtelijk structuurplan Limburg. De beslissing wordt de gemeente meegedeeld met een op 23 november 2017 aangetekend verstuurd brief.

Het gemeentelijk RUP wordt bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 5 december 2017.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

Standpunt van de partijen

4. De verwerende partij heeft, nadat zij het auditorsverslag ontving waarin wordt voorgesteld het bestreden besluit met toepassing van de kortedebattenprocedure te vernietigen, een “verzoekschrift conform artikel 14ter RvS-wet/verzoek tot voortzetting van de zaak volgens de gewone rechtspleging” ingediend. Zij betoogt daarin, in essentie, dat het “aangewezen is een nader onderzoek te doen via de gewone rechtspleging”.

5. In een nota met “schriftelijke opmerkingen i.k.v. korte debattenprocedure” reageert verzoekster in de eerste plaats dat voormeld verzoekschrift “in geen enkele zin een verzoek [bevat] om, ingeval van vernietiging, welbepaald aangewezen gevolgen van het vernietigde reglement als definitief te beschouwen of voorlopig (en tijdelijk) te handhaven, zoals nochtans vereist door artikel 93 van het algemeen procedurereglement”. Het moet daarom volgens verzoekster uit het debat worden geweerd.

Voorts merkt verzoekster op dat het “niet de bedoeling [kan] zijn dat de verwerende partij, nadat zij eerst geen nota met opmerkingen heeft ingediend en de eerste auditeur daarna een verslag opstelt waarin een vernietiging

volgens de korte debatten-procedure wordt voorgesteld, alsnog een verweer gaat voeren op de middelen zoals aangevoerd in het verzoekschrift tot vernietiging en schorsing van haar beslissing. Zij had dit dienen te doen conform de procedurevoorschriften en binnen de termijn zoals bepaald in het procedurereglement kortgeding.” Het verzoekschrift van de verwerende partij, aldus nog verzoekster, “kan haar eigen nalatigheid m.b.t het voeren van een verweer niet remediëren”.

Beoordeling

6. Het verzoekschrift dat de verwerende partij indiende na de ontvangst van het auditoraatsverslag waarin de nietigverklaring wordt geadviseerd, bevat geen vraag om met toepassing van artikel 14ter van de gecoördineerde wetten welbepaalde gevolgen van het, in voorkomend geval, vernietigde besluit te handhaven.

In zoverre het verzoekschrift pretendeert “conform artikel 14ter RvS-wet” te zijn is het zonder voorwerp. In die mate kan het dan ook geen gevolg sorteren. Een reden om het uit het debat te weren is dat evenwel niet.

7. Dat de verwerende partij in de procedure tot schorsing een nota kon hebben ingediend en dat niet heeft gedaan, zoals verzoekster bijkomend doet gelden, mag waar zijn, maar doet niet ter zake.

Het auditoraatsverslag waarop de verwerende partij met haar verzoekschrift reageert, betreft immers niet de schorsingsprocedure, maar het beroep tot nietigverklaring. Het is in dat beroep tot nietigverklaring, met toepassing van artikel 93 van het algemeen procedurereglement, “onverwijld” opgesteld, zonder dat de verwerende partij in de gelegenheid is geweest een memorie van antwoord in te dienen.

Er is dan ook geen reden om het zogenaamde “verzoekschrift” van de verwerende partij te weren omdat zij in gebreke zou zijn gebleven te

gepasten tijde haar verweer te doen kennen. Deze gepaste tijd deed zich voor verzoekster in de procedure tot nietigverklaring nog niet voor.

V. Onderzoek van het beroep tot nietigverklaring

Standpunt van de partijen

8. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van onder meer artikelen 2.2.15, 2.2.16, §§ 1 en 3, en 2.2.17 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO). Zij licht toe dat het definitief vastgestelde gemeentelijk RUP per gewone brief aan het provinciebestuur is toegestuurd. Gelet op het ontbreken van de voorgeschreven beveiligde zending en op de ontvangst op 24 oktober 2017 van het gemeenteraadsbesluit tot definitieve vaststelling van het gemeentelijk RUP, samen met dit gemeentelijk RUP en het advies van de gemeentelijke commissie ruimtelijke ordening, is de termijn van dertig dagen waarover de deputatie beschikt om te beslissen tot schorsing, ingegaan ten laatste op 25 oktober 2017, zijnde de dag na de ontvangst van het dossier.

De schorsingsbeslissing is op 22 november 2017 genomen en per beveiligde zending van 23 november 2017 naar de verwerende partij verstuurd. De verwerende partij mocht dan ook niet overgaan tot de bekendmaking bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad van de gemeenteraadsbeslissing tot definitieve vaststelling van het gemeentelijk RUP.

9. De verwerende partij repliceert in de eerste plaats dat het begrip betekening in artikel 2.2.15 “veeleer geïnterpreteerd [moet] worden als het moment van toezending van het dossier aan de deputatie”, dat te dezen de toezending van het dossier is gebeurd met een schrijven van 20 oktober 2017, en dat verzoekster wel beweert dat dit schrijven slechts op 23 oktober 2017 zou zijn verzonden, maar daar geen enkel bewijs van bijbrengt.

In de tweede plaats werpt de verwerende partij tegen dat het schorsingsbesluit van 22 november 2017 “manifest onwettig is en met toepassing van artikel 159 GW buiten toepassing dient verklaard te worden, wegens strijdigheid met de limitatieve en beperkende schorsingsmogelijkheid zoals voorzien in artikel 2.2.16, §2 VCRO”. In het schorsingsbesluit wordt enkel toepassing gemaakt van artikel 2.2.16, § 2, 1°, VCRO, maar er is geen enkele motivering te vinden omtrent de beweerdde “kennelijke” onverenigbaarheid met een structuurplan of een ontwerp van structuurplan. Niet alleen moet, volgens de verwerende partij, het schorsingsbesluit een opgave bevatten van de vermeende onverenigbaarheden, “maar tevens van het kennelijk karakter van die onverenigbaarheden, om te vermijden dat gelijk welke bepaling uit een structuurplan zou worden aangegrepen om een gemeentelijk RUP te schorsen”.

Beoordeling

10. De in het middel aangevoerde bepalingen van de VCRO luiden in hun te dezen toepasselijke redactie:

“Art. 2.2.15. Het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan wordt samen met het besluit van de gemeenteraad en het volledige advies van de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening onmiddellijk na de definitieve vaststelling per beveiligde zending bezorgd aan de deputatie van de provincie waarin de gemeente is gelegen en aan de Vlaamse Regering.

Art. 2.2.16. § 1. De Vlaamse Regering en de deputatie beschikken over een termijn van dertig dagen die ingaat de dag na de betekening, vermeld in artikel 2.2.15 of in paragraaf 3, tweede lid, om de uitvoering van het besluit van de gemeenteraad tot definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan te schorsen en om het college van burgemeester en schepenen daarvan per beveiligde zending in kennis te stellen.

Binnen dezelfde termijn bezorgt de Vlaamse Regering een afschrift van het schorsingsbesluit aan de deputatie. Indien de deputatie een schorsingsbesluit neemt, bezorgt zij hiervan binnen dezelfde termijn een afschrift aan de Vlaamse Regering.

Wanneer het gemeenteraadsbesluit tot definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan wordt geschorst, is het schorsingsbesluit gemotiveerd.

§ 2. Het besluit van de gemeenteraad tot definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan kan alleen worden geschorst:

1° als het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan kennelijk onverenigbaar is met een structuurplan of, in voorkomend geval, een ontwerp van structuurplan;

[...]

§ 3. In geval van schorsing beschikt de gemeenteraad over een termijn van zestig dagen die ingaat de dag na de verzending van het schorsingsbesluit aan de gemeente, om het ruimtelijk uitvoeringsplan opnieuw definitief vast te stellen. Onverminderd artikel 2.2.14, § 6, tweede lid, kunnen bij de definitieve vaststelling van het plan ten opzichte van het geschorste plan slechts wijzigingen worden aangebracht, die gebaseerd zijn op of voortvloeien uit het schorsingsbesluit.

Het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan wordt samen met het nieuwe besluit van de gemeenteraad onmiddellijk na de definitieve vaststelling per beveiligde zending bezorgd aan de deputatie van de provincie waarin de gemeente is gelegen en aan de Vlaamse Regering.

Indien de gemeenteraad binnen de voormelde termijn van zestig dagen geen nieuw besluit tot definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan neemt, vervalt het geschorste gemeenteraadsbesluit en het ontwerp van gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan.

Art. 2.2.17. Als het besluit van de gemeenteraad tot definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan niet tijdig werd geschorst, wordt de gemeenteraadsbeslissing houdende definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.”

11. Uit het geciteerde artikel 2.2.16, § 1 volgt dat de deputatie over een termijn van dertig dagen beschikt om de uitvoering van het gemeenteraadsbesluit tot definitieve vaststelling van het gemeentelijk RUP te schorsen. Die termijn gaat in “de dag na de betekening, vermeld in artikel 2.2.15 of in paragraaf 3, tweede lid”.

De betekening die in artikel 2.2.15 en in artikel 2.2.16, § 3, tweede lid, wordt vermeld, is de bezorging per beveiligde post.

12. “Bezorgen” betekent op een bepaalde plaats of bij een bepaald persoon brengen. Een “beveiligde zending” draagt een unieke barcode, die de opvolging van de zending in het postale circuit mogelijk maakt tot en met de levering; een laatste scanning gebeurt op het moment van de effectieve levering.

De Raad van State besluit uit een en ander dat de besproken “dag na de betekening”, de dag is nadat het besluit van de verwerende partij tot

definitieve vaststelling van het gemeentelijk RUP – per beveiligde zending – bij de deputatie toekwam.

Niet wordt gevolgd dus dat, zoals de verwerende partij wenst, als moment van de betekening “het moment van toezending van het dossier” wordt beschouwd.

In zoverre overigens, louter volledigheidshalve, de verwerende partij beweert dat die verzending op 20 oktober 2017 plaats had, wordt vastgesteld dat zij daarvan geen enkel bewijs levert. Meer bepaald kan dit bewijs allerm minst genoegzaam worden afgeleid uit het enkele feit dat bij het betrokken dossier een begeleidende brief is gevoegd die als datum 20 oktober 2017 draagt.

13. Nu de verwerende partij ervoor gekozen heeft het besluit tot definitieve vaststelling van het gemeentelijk RUP niet aan de deputatie te bezorgen per beveiligde zending, wat in voorkomend geval het door de VCRO beoogde uitsluitel over de datum van bezorging zou hebben opgeleverd, mag te dezen voor die datum van bezorging worden voortgegaan op de datum waarop de zending blijkens de erop aangebrachte ontvangststempel is ontvangen door de deputatie.

Die datum 24 oktober 2017 zijnde, ging de termijn voor schorsing daags nadien in. Vermits de *dies a quo* niet in de termijn is begrepen, was de laatste dag ervan: 24 november 2017.

Het schorsingsbesluit van 22 november 2017 is derhalve tijdig genomen.

14. Terecht wijst de verwerende partij erop dat artikel 2.2.16, § 2, eerste lid, 1°, VCRO ter schorsing een kennelijke onverenigbaarheid met een (ontwerp van) structuurplan vereist.

Zoals verzoekster in de eerste “Overwegende” van de bestreden beslissing aangeeft, heeft zij zich daar ook goed rekenschap van gegeven.

Waarin, volgens verzoekster, die kennelijke onverenigbaarheid te dezen voorts bestaat, zet zij in de navolgende overwegingen van de bestreden beslissing uiteen.

15. Waarom deze navolgende overwegingen niet zouden kunnen volstaan ter verantwoording van het kennelijk karakter van de onverenigbaarheid van het gemeenteraadsbesluit van de verwerende partij met het provinciaal ruimtelijk structuurplan, licht de verwerende partij voor de Raad van State met geen woord toe. Zij argumenteert wel dat niet om het even welke bepaling uit een structuurplan mag worden aangegrepen om een gemeentelijk RUP te schorsen en dat “het moet gaan om een fundamentele onverenigbaarheid met een structuurplan, inclusief een inbreuk op het subsidiariteitsbeginsel”, maar zij maakt op geen enkele wijze concreet in welk opzicht de motivering in het schorsingsbesluit te dien aanzien zou tekortschieten.

De verwerende partij doet aldus niet aannemen dat het schorsingsbesluit wegens onwettigheid buiten toepassing moet worden gelaten.

16. Uit de tijdige schorsing van de definitieve vaststelling van het gemeentelijk RUP volgt dat, gelet op artikel 2.2.16, § 3, eerste lid, VCRO, de gemeenteraad over een termijn van zestig dagen beschikte om het ruimtelijk uitvoeringsplan opnieuw definitief vast te stellen.

Aangezien de verwerende partij niet binnen die termijn een nieuw besluit tot definitieve vaststelling van het gemeentelijk RUP heeft genomen, heeft de sanctie van artikel 2.2.16, § 3, derde lid, VCRO toepassing gevonden: het geschorste gemeenteraadsbesluit en het ontwerp van gemeentelijk RUP zijn vervallen.

17. Gelet op dit verval past het om de bestreden beslissing om redenen van duidelijkheid in het rechtsverkeer te vernietigen.

18. Het middel is gegrond.

VI. Onderzoek van de vordering tot schorsing

19. Ten gevolge van het voormelde verval en de hierna uit te spreken vernietiging, is de vordering tot schorsing zonder voorwerp.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de gemeenteraad van Dilsen-Stokkem van 9 oktober 2017 tot definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Vrietselbeek Lanklaar’.

2. De vordering tot schorsing wordt verworpen.

3. Dit arrest dient te worden bekend gemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negen oktober 2018, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Johan Lust.